

man under andre Omstændigheder, ikke vilde byde at paalægge Borgerne uden efter en Dom. Men de Herrer maa ikke mene, at § 41, 1ste Stykke, er affattet saaledes, at den ogsaa kommer til Anvendelse paa hæderlige gamle fattige, der ikke have andet med Fattigvæsenet at gøre, end at de saa en vis Hjælp til at holde Livet oppe med paa deres gamle Dage, hæderlige fattige, som ikke kunne komme ind under den Alderdomsunderstøttelseslov, som formodentlig vil blive vedtaget. En Mand, der f. Eks. i sit 51de Aar under en arbejdsløs Periode eller foranlediget af Sygdom har faaet lidt Hjælp af Fattigvæsenet og maaft betalt denne Hjælp tilbage, længe før han bliver 60 Aar, kan, naar han og hans Kone bliver 60 Aar og de som Afgætsfolk leve hos en Søn eller Datter og ernære sig saa redelig, som de vel kunne, ikke skaffe sig det nødvendige, maa ty til Fattigvæsenet og saa en fast Understøttelse fra Fattigvæsenet. Disse hæderlige Medborgere stiller man saaledes, at de ikke alene med Hensyn til det, der kommer ind under Retsffæren, under det retlige, hvor der kunde være Tale om Forseelser, kriminelle Forseelser eller Politiforseelser, men ogsaa med deres hele moraliske og sædelige Liv komme ind under en ekstraordinær Straffemyndighed, som hedder Fattigbestyrelsen, som jo blot skal have en Politimesters Sanction for at kunne idømme dem indtil 6 Maaneders Fængsel, og det ikke for nogen Forseelse i almindelig borgerlig Forstand, nej for Udyd, „offentlig eller huslig Udyd eller Uorden“. Naar disse gamle, hæderlige Mænd og Kvinder, der leve i det, som det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) i Gaar eller forleden Dag kaldte mindre, lykkelige Hjem — der skal sættes Komma efter mindre — der ernære sig redelig, saa vidt de kunne, men saa lidt Fattigunderstøttelse, de have deres lille, lykkelige Hjem, hvad saa? Saa ere de under Fattigbestyrelsen, der kan gribe ind, naar der indtræder noget, der kan kaldes Udyd i deres Liv eller Uforligelighed; der kommer f. Eks. en Nabo til dem og gør Ulykker, saa bliver der noget, der hedder Uforligelighed; eller der er lidt Drukkenkab, Herregud, Manden har en Sørdag Aften drukket lidt for meget og kommer hjem i en lidt lystig Stemning, men gør ingen Ulykker, saa er det offentlig og huslig Udyd; eller Manden og Konen skændes lidt, det kan jo hændes, i den bedste Familie. Ja, disse Personers hele Liv kommer uden for den hele Retsffære, der er ikke Tale om; at det er Domstolene, der skulle afgøre det, nej, det er Fattigbestyrelsen med Politimesterens Tilladelse. Havde man endda sagt

„Politidommeren“, havde det dog været noget, der smagte af Retspleje, ligesom i almindelige borgerlige Forhold. Men nej, det er endogsaa Politimesteren; naar han giver Tilladelsen, kan Fattigbestyrelsen idømme dem indtil 6 Maaneders Fængsel. Denne Bestemmelse er jo endogsaa lige til Ordet „Udyd“ ikke en Opfindelse af den højtærede Minister eller det andet Ting. Dette Ord „Udyd“ skriver sig fra en Plan for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1ste Juli 1799. I dette berømte Reaktionen Aar, hvor man fik den noksom berømte Præsidentforordning, og hvor man greb ind imod de fattige værre, end i det forløbne Aarhundrede havde været Tilfældet, fandt man paa en saadan Bestemmelse; men selv i Aaret 1799 gik man ikke videre end til at sige 4 Uger; det skulde være Maksimum af, hvad Fattigbestyrelsen kunde give dem. Nu ere vi sprunget, aennem Mellemed ganske vist, fra 4 Uger i 1799 til 6 Maanedere. Da i 1799 og i de senere Anordninger var der dog skelned mellem, om det var første Gang eller anden Gang eller tredje Gang; men her i denne Bestemmelse i § 1, 1ste Led, er dette fuldstændig forfælsket. Den største Bagahond, en Person, der gør Fattigbestyrelsen og Politimestren alle mulige Ulykker og Knuder, og som meget godt kunde fortjene en alvorlig Revselse, baade at komme i Tvangsarbejdsanstalt og i Fængsel, han er udsat for det; men et stikkelt og hæderligt Menneske, hvis eneste Fejl bestaar deri, at han paa sine gamle Dage trænger til nogen Understøttelse fra Fattigvæsenet og ikke kan saa gode Mennesker til at hjælpe sig, har Udsigt til det samme. Det er altsaa de Bilskaar, hvorunder man vil stille danske Borgere og Borgerinder paa deres gamle Dage; de skulle ikke have Domstolene, men de skulle have Fattigbestyrelsen over sig. Det ærede 2det Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) udtalte forleden Dag — og det glædede mig saa overmaade — at det, der var Princippet for hans Virksomhed, var den personlige Frihed foruden dette med de lykkelige Hjem. Hvis nu det ærede Medlem vil vise, at disse Principper ikke sidde saa løst paa ham som et Klædningsstykke, som man betegner med et engelsk Navn, vil han forhaabentlig være med til ved 2den Behandling at saa den i højeste Grad inhumane og højt uregelmæssige Bestemmelse bragt nogenlunde i Overensstemmelse med de mere humane og moderne Principper, der gaa igennem vor Lovgivning. Jeg vil endogsaa sige saa meget, at en saadan Bestemmelse som den, at Personer, der i hele deres Liv have ført en baade i juridisk og moralisk Hen-